

Middelen en voornaamste argumenten

— Schending van verordening (EG) nr. 994/98 van de Raad (hierna: „machtigingsverordening”). Verordening (EG) nr. 2204/2002 van de Commissie (hierna: „bestreden verordening”) voldoet immers niet aan de machtigingsverordening, aangezien de door laatstgenoemde verordening nagestreefde transparantie en rechtszekerheid geenszins worden bereikt door de bestreden verordening. Om te beginnen is niet duidelijk op welke situaties de bestreden verordening van toepassing is, gelet op het parallelle bestaan van richtsnoeren en kaderregelingen die de Commissie tegelijkertijd op de werkgelegenheidssteun kan toepassen. In de tweede plaats zijn de regels zelf van de bestreden verordening evenmin duidelijk. Ten slotte is er onvoldoende duidelijkheid betreffende de maatregelen zelf die onder artikel 87, lid 1, EG-Verdrag vallen en waarop de verordening dient te worden toegepast. De bestreden verordening lijkt immers ook van toepassing te zijn op algemene maatregelen, namelijk op die welke op regionaal niveau zijn vastgesteld, terwijl dergelijke maatregelen hoe dan ook van de werkingssfeer van artikel 87, lid 1, van het EG-Verdrag hadden moeten worden uitgesloten.

— Schending van het subsidiariteitsbeginsel, doordat geen rekening is gehouden met de constitutionele organisatie van België, zodat elke maatregel van een regionale overheid die bij uitsluiting bevoegd is inzake werkgelegenheid, als specifiek wordt beschouwd en dus wordt geacht binnen de werkingssfeer van de bestreden verordening te vallen.

— Schending van het beginsel van non-discriminatie: doordat de vroegere, vooraf goedgekeurde, steunregelingen worden gehandhaafd, maar voor nieuwe steunmaatregelen een veel strengere regeling wordt ingevoerd, zodat twee totaal verschillende regelingen naast elkaar blijven bestaan naar gelang van de datum waarop de steun ten uitvoer is gelegd, levert de bestreden verordening ook schending op van het beginsel van non-discriminatie, een algemeen rechtsbeginsel dat bij de uitvoering van het gemeenschapsbeleid in het algemeen en inzake mededinging en staatssteun in het bijzonder dient te worden geëerbiedigd. Door niet te raken aan de eerder goedgekeurde steunregelingen scheidt de bestreden verordening aldus een discriminatie tussen de ondernemingen die steun genieten op basis van de vroegere regelingen, en de andere, die slechts geringere steun kunnen ontvangen op basis van de nieuwe regeling.

— Schending van het evenredigheidsbeginsel, aangezien de verordening door haar gebrek aan transparantie, duidelijkheid en logische samenhang het de lidstaten moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een echt werkgelegenheidsbeleid te voeren.

Ten slotte vraagt het Koninkrijk België zich af of de verordening niet nietig dient te worden verklaard wegens schending van het Verdrag, aangezien zij op een verkeerde rechtsgrondslag is gebaseerd. Het Verdrag voorziet immers in een specifieke rechtsgrondslag voor handelingen van de Gemeenschap op het gebied van de werkgelegenheid. Voorzover de Raad krachtens de machtigingsverordening aan de Commissie de bevoegdheid kon delegeren om acties te ondernemen op het gebied van de werkgelegenheid, dient deze verordening eveneens onwettig te worden verklaard als zijnde in strijd met het Verdrag van Amsterdam, dat de Raad niet de mogelijkheid biedt om deze bevoegdheden bij verordening aan de Commissie te delegeren.

(1) PB L 337 van 13.12.2002, blz. 3.

(2) PB L 142 van 14.5.1998, blz. 1.

Beroep, op 12 maart 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Zweden

(Zaak C-111/03)

(2003/C 112/25)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 maart 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Zweden door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Ström en A. Borders als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk Zweden, door een regeling van voorafgaande aangifte en sanitaire controle van de invoer van bepaalde dierlijke levensmiddelen uit andere lidstaten te handhaven, zijn verplichtingen krachtens artikel 5 van richtlijn 89/662/EEG van de Raad van 11 december 1989 inzake veterinaire controles in het intracommunautaire handelsverkeer in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt⁽¹⁾, niet is nagekomen;
2. het Koninkrijk Zweden in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Zweedse voorschriften inzake verplichte voorafgaande aangifte (Livsmedelsverkets kungörelse van 25 december 1998 — SLV FS 1998:39) doen afbreuk aan het doel van richtlijn 89/662/EEG doordat de veterinaire en andere controles die in andere lidstaten worden verricht, niet worden erkend. Weliswaar staat richtlijn 89/662/EEG steekproefsgewijze controles toe, maar een lidstaat kan zich niet op deze mogelijkheid van steekproefsgewijze controles beroepen om te controleren of andere lidstaten een andere regeling adequaat naleven. Artikel 3 van richtlijn 89/662/EEG voorziet bovendien in officiële diergeneeskundige controles bij de oorsprong van de productie alsook in mogelijkheden voor de bevoegde instanties om bij de oorsprong van de productie controles conform de voorschriften uit te voeren om zich ervan te vergewissen dat de producten voldoen aan de gemeenschapseisen of aan de eisen van de lidstaat van bestemming. Voorts blijkt uit artikel 5, lid 1, sub b, van richtlijn 89/662 dat producten niet vrij kunnen worden verhandeld indien zij niet op een bepaalde wijze worden gemerkt en vergezeld gaan van de nodige documenten.

Volgens de Zweedse regering is voormelde voorgeschreven aangifteplicht noodzakelijk om de inachtneming te verzekeren van de bijzondere garanties in het kader van de strijd tegen salmonella, die van toepassing zijn bij invoer van bepaalde dierlijke producten in Zweden. Op dit punt stelt de Commissie dat richtlijn 89/622/EEG een lidstaat uitstekende mogelijkheden biedt om maatregelen te nemen ingeval bij het nemen van steekproeven overtredingen van de gemeenschapsvoorschriften kunnen worden vastgesteld. Artikel 8, lid 1, van de richtlijn voorziet in de procedure, die moet worden gevolgd wanneer de lidstaat van bestemming overtredingen vaststelt.

(¹) PB L 395, blz. 13.

Verzoek van de Cour d'appel de Grenoble, chambre commerciale, van 20 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Société financière & industrielle du Peloux, voorheen „Sodequip Isolation” en Société Axa Belgium, voorheen Axa Royale Belge

(Zaak C-112/03)

(2003/C 112/26)

De Cour d'appel de Grenoble, chambre commerciale, heeft bij beschikking van 20 februari 2003, ingekomen ter griffie van

het Hof van Justitie op 13 maart 2003, in het geding tussen Société financière & industrielle du Peloux, voorheen „Sodequip Isolation” en Société Axa Belgium, voorheen Axa Royale Belge, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is de verzekerde die de begunstigde is van een verzekeringsovereenkomst die is gesloten tussen een verzekeringnemer en een verzekeraar die in dezelfde lidstaat zijn gevestigd, gebonden aan het forumkeuzebeding waarbij de rechtbanken van die staat worden aangewezen, wanneer hij dit beding niet zelf heeft goedgekeurd, de schade in een andere lidstaat is ontstaan, en hij in die staat ook aldaar gevestigde verzekeraars voor de rechter heeft gedaagd?

Beroep, op 13 maart 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-113/03)

(2003/C 112/27)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 13 maart 2003 beroep tegen Franse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Giolitto en M. Shotter als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Franse Republiek, door er niet voor te zorgen dat de nummerportabiliteit voor niet-geografische nummers uiterlijk op 1 januari 2000 beschikbaar is, zoals wordt geëist door artikel 12, lid 5, van richtlijn 97/33/EG (¹), zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 2, van richtlijn 98/61/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 september 1998, wat betreft nummerportabiliteit tussen exploitanten en carriërvorkeuze (²), de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Franse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.